

NIKS

12

Rotterdam

JUNI / JULI 1978

N A A R I N T E G R A T I E K I N D E R S E K S U A L I T E I T

orgaan van de Landelijke Werkgroep Pedofilie N.V.S.H.

redactie: Dr. F. Bernard
J.R. Ferguson
G. Zwerus

redactie-adres: postbus 6614
3002/AP ROTTERDAM

De kopij dient uiterlijk de 15e van de maand voorafgaande aan die van verschijnen in handen van de redactie te zijn.
Voor het dagelijks beleid is de redactie verantwoordelijk.
Gesigioneerde artikelen komen voor rekening van de auteurs.

ABONNEMENTEN

De abonnementsprijs (inclusief verzend- en portokosten) bedraagt f 19,75 per kalenderjaar. Dit bedrag dient overgemaakt te worden op gironummer 3436887 ten name van de penningmeester van de Landelijke Werkgroep Pedofilie, postbus 1387 te Groningen. Vermeldt bij overschrijving s.v.p.: Abonnement NIKS 1978.

LOSSE NUMMERS

Nederland f 1,50
België Bfr 25

Losse nummers zijn o.a. verkrijgbaar bij de afdelingswerkgroepen.

CORRESPONDENTIE

Alle correspondentie over de inhoud, artikelen en ter recensie aangeboden publikaties, te zenden aan de redactie, postbus 6614, Rotterdam.

MANUSCRIPTEN

Manuscripten zende men getypt en persklaar.

Landelijke werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties.
Nederlandse Vereniging voor Seksuele Hervorming.

2e jaargang

N I K S

nummer 12

Rotterdam - juni/juli 1978

UIT DE INHOUD

BLZ:

DOCUMENTATIEDIENST STUDIEGROEP PEDOFILIE BELGIË

189

EEN RECHTZAAK ... EN EEN DEMONSTRATIE
in krantenartikelen en foto's

191

ONTMOETING MET DE ZEDENPOLITIE -- VERVOLG
door Ben Füss en Rob Veenhoven

198

NIEUWS VAN NIKS
door Alfred Aubry

204

edit photo

DOCUMENTATIEDIENST STUDIEGROEP PEDOFILIE BELGIË

door Alfons C. Elsen

De Belgische Studiegroep Pedofilie heeft het voorbije voorjaar intensief gewerkt aan het samenbrengen van een uitgebreide documentatie in verband met seksualiteit en daarmee verband houdende problemen, meer bepaald met betrekking tot de "marginale" vormen van seksualiteitsbeleving (homofilie, pedofilie ...). Doel van deze documentatie is:

1. De eigen leden van de studiegroep behulpzaam zijn met het bekomen van meer inzicht in de problematiek waarmee zij, hetzij uit eigen ervaring hetzij door contact met andere pedofielen, geconfronteerd worden.
2. Medewerking verlenen aan studenten die een eindverhandeling wensen te maken over een onderwerp dat verwant is aan het probleemveld waarmee de studiegroep zich bezighoudt, d.i. de erotische dimensie, juridische aspecten, positie van het kind in de maatschappij, enz.
3. Inlichtingen en documentatie verschaffen aan allen die vanuit hun professionele werkzaamheid, opleiding of gewoon interesse inzicht willen krijgen i.v.m. alle aspecten van de emancipatie van de oudere-jongere relaties.

beschikbare documentatie

Op dit ogenblik - april 1978 - zijn zowat 170 boeken of brochures, 280 tijdschriftartikelen en een beperkt aantal tijdschriften in het bezit van de documentatiedienst. Deze publikaties zijn (grosso modo) onderverdeeld als volgt:

1. boeken: 58 boeken die seksualiteit in het algemeen of meerdere vormen van seksualiteitsbeleving behandelen, 30 werken in verband met pedofilie en kinderseksualiteit, 70 boeken over homofilie en 14 boeken over andere aanverwante problemen (autoritair/anti-autoritair opvoeden, jeugdbescherming, kindermishandeling, e.d.).
2. tijdschriftartikelen: overwegend (248) in verband met pedofilie, kinderseksualiteit, juridische aspecten van de oudere-jongere relatie, kind en maatschappij ... Daarnaast ook enkele (33) artikelen i.v.m. homofilie. Deze tijdschriftartikelen zijn zeer gevarieerd: het oudste dateert van 1907, het jongste van deze maand; het kortste beslaat slechts een halve pagina, het langste 80 bladzijden ...
3. tijdschriften: momenteel nog weinig uitgebreid. Van sommige tijdschriften zijn slechts enkele losse nummers beschikbaar, van een 5-tal andere lopende jaargangen (o.a. NIKS).

Naast deze publicaties is er ook een verzameling losse krantenknipsels aanwezig met faits-divers, individuele gevallen, lezersbrieven, e.d. in verband met de diverse aspecten van de door de studiegroep bestudeerde problemen.

Eerlang (waarschijnlijk in mei) zal een volledige bibliografie gepubliceerd worden van de beschikbare boeken, periodieken en tijdschriftartikelen. Deze literatuurlijst zal o.a. aan de Landelijke Werkgroep van de NVSH bezorgd worden. Zij kan ook door alle geïnteresseerden besteld worden bij de Documentatiedienst (adres zie hieronder) voor de prijs van 2 gulden. Er weze wel opgemerkt dat bij het bijeenbrengen van deze documentatie geen preselektie "pro" of "contra" werd gemaakt, zodat er in de beschikbare publicaties zowel positieve als negatieve waarderingen t.o.v. de behandelde problematiek aanwezig zijn.

werkwijze van ontlening

De geïnteresseerden die gebruik willen maken van de documentatie kunnen dit doen op volgende wijze en onder volgende voorwaarden:

1. boeken en tijdschriften:

kunnen voor een maximum termijn van 4 weken ontleend worden. De ontleners handelt als volgt

- hij dient een aanvraag tot ontlening van bepaalde werken in (adres zie hieronder),
- de documentatiedienst stuurt hem een ingevulde "interne bon ontlening" ter ondertekening,
- na ontvangst van de ondertekende bon worden de gevraagde werken opgestuurd.

Kosten: enkel de verzendingskosten worden aangerekend.

2. tijdschriftartikelen:

worden in principe niet los ontleend, maar er kunnen wel fotocopie van bekomen worden, na toezending van een ondertekende verklaring dat de aangevraagde publikatie uitsluitend dient voor persoonlijke studie of onderzoek.

Kosten: een vast recht van 1 gulden voor administratie- en verzendingskosten + de reproductiekosten die door de dienst of firma belast met het kopiëren worden aangerekend (momenteel 15 cent per fotocopie - prijswijzigingen voorbehouden).

Alle aanvragen voor ontlening of fotocopie moeten gericht worden aan het adres van de Studiegroep Pedofilie, Consciencestraat 46, B-2000 ANTWERPEN (België), of rechtstreeks aan de Documentatiedienst:

p/a Alfons C. Elsen
Guido Gezellelaan 64
B-3550 HEUSDEN
België

Afrekening op postgiro nr. 000-1071786-33 of bankrekening Kredietbank nr. 457-5096321-44 van Alfons C. Elsen.

oproep : Wie kan mij (tegen betaling) het boek "Das verfemte Geschlecht" van Dr. E. Brongersma bezorgen?

Adres: Alfons C. Elsen

Guido Gezellelaan 64

B-3550 HEUSDEN , België

EEN RECHTZAAK ... EN EEN DEMONSTRATIE

in krantenartikelen en foto's

De Volkskrant, dinsdag 2 mei '78 (met de foto van het "de wet kent genzen" affiche)

"SEKSUELE GEVOELEN WORDEN ONTKEND" — HET KIND MAG NOG NIET KIEZEN

door Joop van Schie (ingekort door redactie NIKS)

Werkgroep vecht voor wijziging wetsregels

Hij is in de dertig en maatschappelijk werker. Drie maal werd hij veroordeeld wegens seksueel contact met een jongere beneden de zestien jaar. De eerste twee keren kwam er een voorwaardelijke vrijheidsstraf uitrollen. De laatste keer werden de feiten hem ernstiger aangerekend; drie maanden waarvan één voorwaardelijk. Niet alleen de recidive speelde een rol bij het bepalen van de op te leggen straf, ook het gegeven dat hij in een bepaalde periode niet met één, maar met drie jongens van 14 à 15 jaar seksueel contact heeft gehad. Bovendien werd hij verantwoordelijk gesteld voor de moeilijkheden die deze jongens ondervonden toen hun relatie bekend werd (reactie van ouders, buurt, enz.)

Op zich is dit al reden genoeg voor de betrokkene om deze mening te toetsen bij een hogere instantie, het Haagse gerechtshof. Maar het instellen van hoger beroep is in dit geval van principiële aard. Het wetsartikel waarop de veroordeling is gebaseerd (artikel 247 van het wetboek van strafrecht) hoort al lang niet meer in het wetboek thuis, had daar eigenlijk nooit in mogen komen, meent hij.

Sinds 1971 opereren binnen de NVSH plaatselijke werkgroepen pedofilie. Het streven is naar acceptatie, emancipatie van ouder-jongere relaties. De onlangs opnieuw veroordeelde maatschappelijk werker is lid van het bestuur van de landelijke werkgroep. Gezien het vonnis en het onbegrip kiest hij op dit moment begrijpelijk voor de anonimiteit. De voorzitter, de onderwijzer Gerard Zwerus, wil daarentegen graag praten over streven en activiteiten van de werkgroepen.

Woensdag wordt de zaak in hoger beroep behandeld. Voor de aanvang van de zitting zal worden gedemonstreerd voor het Haagse Paleis van Justitie. Niet alleen door leden van de werkgroep. Organisaties als Rooie Flikkers en Bond van Wetsovertreders hebben toegezegd eveneens van de partij te zijn. Politieke partijen is om een standpunt over wijziging van de zedelijkheidswetgeving gevraagd.

Na de zitting wordt op het Ministerie van Justitie een petitie aangeboden. Daar staat ondermeer in dat mensen onder de zestien onrecht wordt aangedaan door er bij voorbaat van uit te gaan dat zij als willoze slachtoffers fungeren, zoals de wetgever in 1886 aannam. "Relaties tussen ouderen en jongeren zijn niet a priori dwangrelaties, evenmin als relaties tussen jongeren onderling."

Op zoek naar het huisnummer van Gerard Zwerus, voorzitter van de landelijke werkgroep pedofilie van de NVSH zie ik een man in een deuropening in een geanimeerd gesprek met drie jongens in de puberale leeftijd, wat lacherig leunend op hun glanzende toerfietsen. Dat moet het huis zijn. Klopt. Later blijkt in het gesprek dat die jongens geen "vriendjes" zijn zoals ik had verondersteld. Zwerus heeft onlangs op één van de plaatselijke middelbare scholen een praatje gehouden over de NVSH-werkgroep. Toen hij vertelde over de veroordeling van één van de bestuursleden en het hoger beroep daartegen dat woensdag in Den Haag dient volgde spontaan het aanbod handtekeningen te verzamelen voor de petitie die op het ministerie van Justitie na afloop van de rechtszaak zal worden aangeboden. Ze kwamen de

handtekeningenlijst nu even brengen.

Het gaat er de werkgroep met het aanbieden van de petitie niet alleen om dat het wetsartikel dat hen het meest schaadt uit de wetgeving verdwijnt. De petitie is een pleidooi voor het op de helling zetten van de hele zedelijkheidswetgeving. Van art. 236 wetboek van strafrecht (exhibitionisme) tot en met art. 250 waarin ouders, pleegouders, jeugdleiders, kortom de hele rij volwassenen aan wie wij kinderen toevertrouwen, strafbaar worden gesteld als zij "ontucht" door de minderjarige (het kind) met een derde "opzettelijk" teweegbrengen of bevorderen.

Het gesprek met Zwerus gaat over de gevolgen van de huidige wetgeving en over de activiteiten van de werkgroep waarvan hij voorzitter is. Eerst de gevolgen aan de hand van wat zijn medebestuurslid is overkomen.

"Bij toeval" zegt Zwerus, "is hij opnieuw met de politie in aanraking gekomen. Hij kende de drie jongens al gruwelijke tijd. Er waren geen moeilijkheden gekomen als die jongens thuis geen ruzie hadden gekregen, waarbij één van hen geroepen moet hebben: ik zal wel eens vertellen dat jij ook altijd daar heen gaat."

"Dat heeft de moeder gehoord en ze is ermee naar de politie gelopen. De recherche heeft die jongens gehoord. Als je de processen-verbaal ziet geloof je je ogen niet. Die jongens zouden verteld hebben, dat het de eerste keer was dat ze een erectie hadden. Moet je nagaan, jongens van veertien en vijftien."

"Dat kunnen ze niet uit zichzelf hebben verteld. Dat komt duidelijk van de rechercheur. De politie werkt bij de verhoren kennelijk met een schema dat hen op de politieschool is bijgebracht. Het proces-verbaal is in geen enkel opzicht een verslag van het gebeurde. Je vraagt je af, hoeverre leven we in een rechtstaat."

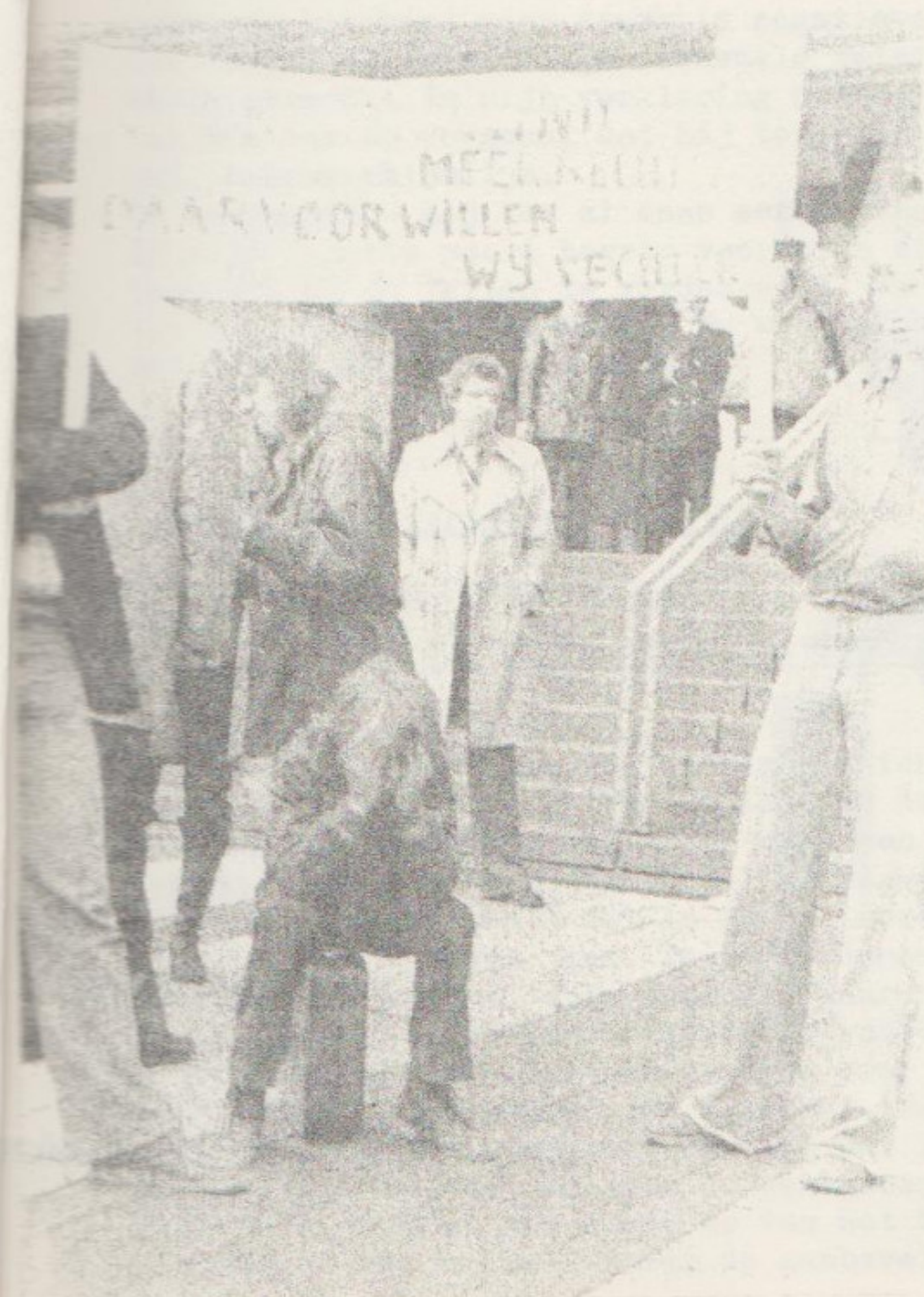
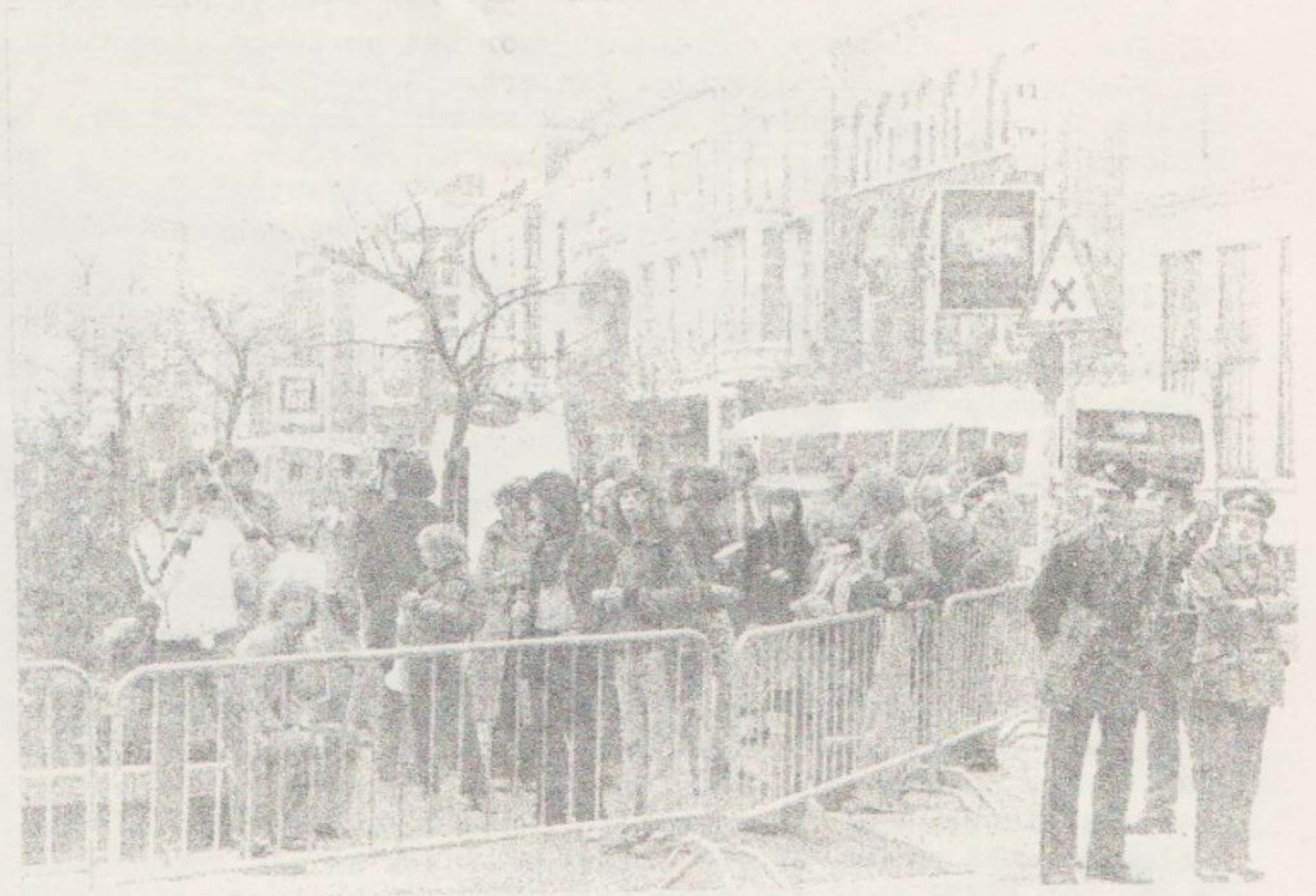
"Gelukkig zien we een duidelijke afname van het aantal veroordelingen. Ik heb daar wat cijfers over. In 1965 kwamen nog 1346 mensen in aanraking met de politie. Daarvan werden er 719 veroordeeld. Ruim 46 percent werd geseponeerd. In 1973 voor mij het laatst bekende cijfer, werd er twintig percent meer geseponeerd. Het totale aantal dat met de politie in aanraking kwam was inmiddels ook gedaald tot 702."

"In de voorlichting brengen we naar buiten dat er niet zoiets bestaat als een probleem dat alleen voor pedofielen bestaat. Het is een probleem voor de hele maatschappij. Zoals lange tijd de vrouw het bezit van de man is geweest is het kind nog steeds het bezit van de ouders. In die sfeer wordt ontkend dat het kind seksuele gevoelens heeft en het recht heeft die te uiten en daarbij zelf mag kiezen tegenover wie. Het kind mag zelf nog niet kiezen."

"Bij veel mensen ligt de emotionele grens bij de pubertijd. Dat komt omdat direct aan sex wordt gedacht, maar een relatie bestaat nu eenmaal uit meer dan alleen sex. De enige grens die er voor ons is houdt in dat er in alle gevallen sprake moet zijn van vrijwilligheid. Er mag nooit iets gebeuren onder dwang. Het ligt precies hetzelfde als voor elke andere relatie. Bij dwang moet dat de reden zijn van onderzoek en eventuele vervolging. Dwang is dan het strafbare feit en niet de seksualiteit."

- - - - -

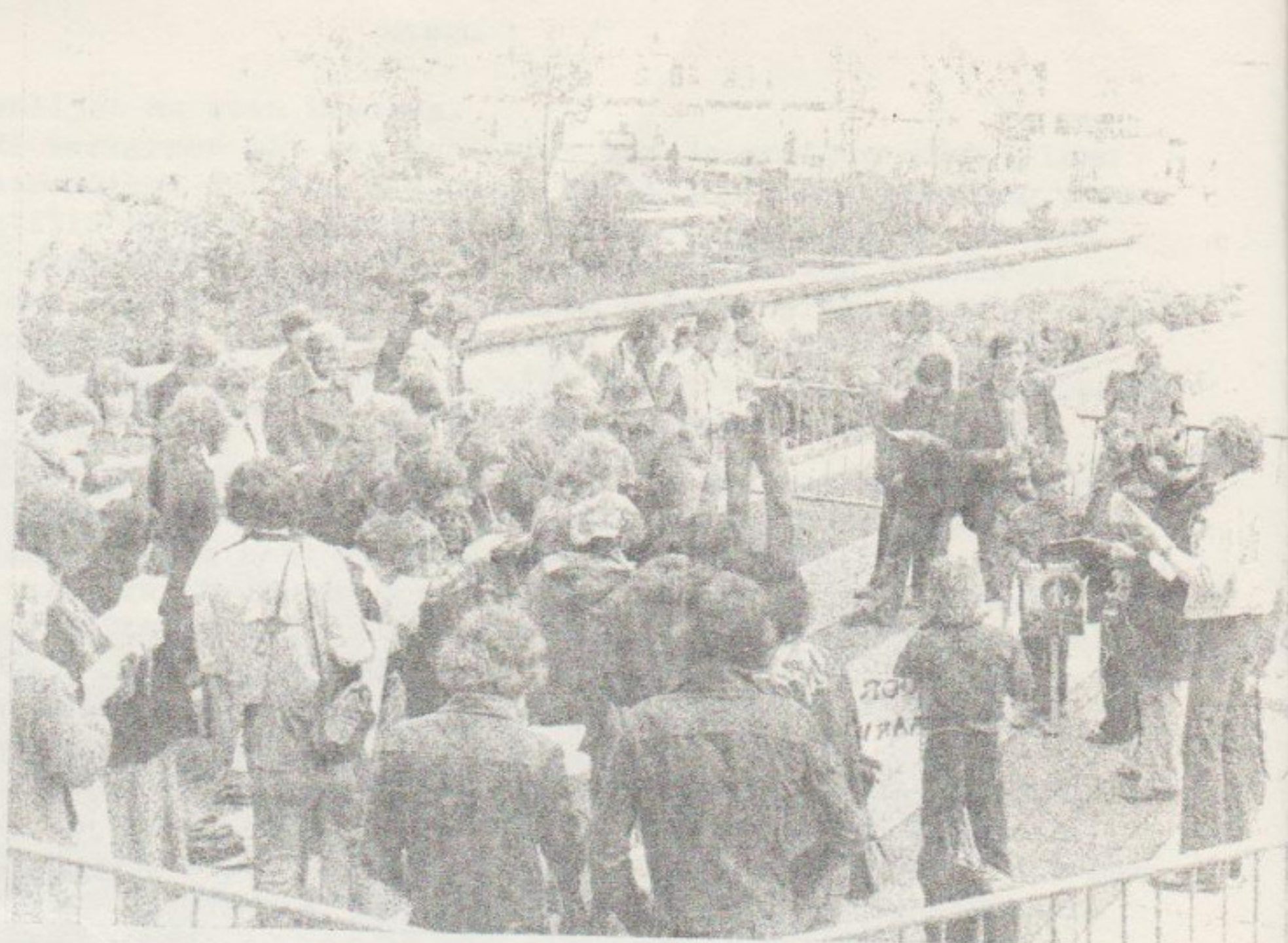
(N.B. open regels duiden op weglatingen uit de oorspronkelijke tekst. Red. NIKS.)

SYVEL

KINDERFOTOGRAFIE

edit adres

SYVEL

KINDERFOTOGRAFIE

edit adres

Het Vrije Volk, vrijdag 5 mei '78 (met foto demonstratie voor gerechtsgebouw)

VOORWAARDELIJKE STRAF GEVRAAGD

APPLAUS VOOR EIS IN PEDOFILIE-ZAAK

(van een onzer verslaggevers)

DEN HAAG - Luid applaus klonk van de publieke tribune toen de procureur-generaal bij het Haagse gerechtshof woensdag een geheel voorwaardelijke straf eiste tegen de 34-jarige -van pedofilie verdachte - maatschappelijk werker uit Schiedam.

Vóór het proces demonstreerden ongeveer vijftig pedofielen voor het Haagse Paleis van Justitie tegen artikelen in het strafrecht, die seksueel contact met kinderen beneden de 16 strafbaar stellen.

Procureur-generaal mr. P. Bos achtte in tegenstelling tot de Rotterdamse rechtbank, die drie maanden waarvan twee voorwaardelijk vonniste, een onvoorwaardelijke straf niet op zijn plaats. Hij eiste drie maanden voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaar en een geldboete van vijfhonderd gulden. De verdacht had seksueel contact gehad met jongens tussen de 12 en 16 jaar.

Tijdens het proces verklaarde de Haagse arts F. Wafelbakker dat kinderen, die in het ouderlijk milieu warmte en genegenheid tekort komen, vaak in seksuele relaties met volwassenen betrokken raken. De raadsman van de verdachte, mr. Rutten, wees in dat verband op resultaten van recente Amerikaanse onderzoeken. Daarin was aangetoond, dat de schade bij seksuele relaties met kinderen in de meeste gevallen voor het kind nihil is.

Volgens de raadsman beïnvloedde de aanwezigheid van ouders bij de politie-verhoren het kind vaak sterk in negatieve zin. In één geval was een moeder, die "zeer gekant was tegen seksuele relaties", bij één van de verhoren aanwezig geweest. In zijn verklaring noemde dr. Wafelbakker de verklaringen van één van de jongens, dat hij tot zijn dertiende nooit een erectie gehad had, onwaarschijnlijk.

De verdachte - hij was al eens eerder voor pedofilie veroordeeld - vroeg in zijn laatste woord begrip voor zijn situatie: "In vroegere processen trachtte ik de feiten te verdoezelen. Ik was toen met de rechter van mening, dat het allemaal niet mocht. Nu weet ik wie ik ben." Het hof wijst op 17 mei arrest.

- - - - -

De Volkskrant, vrijdag 5 mei '78

VOORWAARDELIJKE STRAF EN BOETE

EIS WEGEN PEDOFILIE MINDER NA BEROEP

Van onze verslaggever

DEN HAAG - De procureur bij het gerechtshof in Den Haag, mr. P. Bos, heeft woensdag een vrijheidsstraf geëist van drie maanden geheel voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaar plus een geldboete van vijfhonderd gulden tegen een 32-jarige maatschappelijk werker wegens het plegen van ontuchtige handelingen zoals dat in de wet wordt genoemd met jongens beneden de leeftijd van zestien jaar. De Rotterdamse rechtbank had tot een zwaardere straf geconcludeerd, drie maanden, waarvan twee voorwaardelijk.

De werkgroep pedofilie van de NVSH, waarvan de maatschappelijk werker deel uitmaakt, had deze zaak aangegrepen voor een demonstratie tegen de uit 1886 daterende zedelijkheidsparagraaf. De leeftijdsgrenzen zouden daaruit moeten verdwijnen. Seksueel contact met iemand beneden de leeftijd van zestien jaar behoort volgens de werkgroep geen strafbaar feit te zijn. Enige tijd geleden verscheen er van het Nationaal Centrum voor de Volksgezondheid een rapport waarin de aanbeveling werd gedaan de leeftijden uit

de zedelijkheidswetgeving te halen. De commissie Melai is al enige tijd bezig met een studie over de betreffende wetsartikelen en zal de minister van Justitie daarover een advies uitbrengen.

"Schrappen van alle leeftijden lijkt mij een politiek onhaalbare zaak", voorspelde de procureur. Hij liet weten niet om de huidige wet heen te kunnen en om die reden wel een straf moest vragen. "We moeten de zaken echter niet overdrijven", zei hij. "De zaak is hier vandaag tot de juiste proporties teruggebracht".

Een geheel voorwaardelijke gevangenisstraf leek mr. Bos de beste oplossing omdat de betrokkene na twee eerdere veroordelingen tot voorwaardelijke straffen voorzover bekend in de daaraan verbonden proeftijden de verboden contacten niet was aangegaan.

Met de president van het hof, mr. P. Roggen, was de procureur van mening dat de Rotterdamse rechercheurs die in deze zaak actief zijn geweest het geheel te veel in de taboesfeer hadden getrokken. Een cursus biologische vaardigheden van adolescenten en pubers zou volgens hem voor hen geen kwaad kunnen. Volgens het proces-verbaal zouden de rechercheurs uit de mond van een veertienjarige jongen hebben opgetekend dat hij bij deze ervaring voor het eerst een erectie had.

De maatschappelijk werker signaleerde dat er nog meer onjuistheden in de processen-verbaal waren gekomen. Zo ontkende hij dat hij de jongens sterke drank had aangeboden en benadrukte dat de jongens hem vrijwillig bezochten en zelf initiatieven namen.

Dat daarvan niets in de processen-verbaal is terug te vinden verbaasde de president van het hof kennelijk niet. "Het hof realiseert zich dat deze zaken zich bij uitstek lenen voor kleuring", zei mr. Roggen. "U moet ons niet voor zo naïef houden, dat wij deze zaken niet zouden kunnen hanteren".

De president wilde van de maatschappelijk werker weten hoe hij zich in de toekomst, zolang de wet niet is gewijzigd, zal opstellen. "U bent als ik dat zo mag zeggen gecomputerd op jongens. Als u daaraan toegeeft loopt u altijd weer de kans dat u daar weer komt te staan".

Het conflict met de maatschappij wegens bepaald gedrag bracht de president tot de volgende vergelijking. "Veronderstel dat er een wet is die het dragen van een blauw petje verbiedt. Ik zeg niet dat ik het met zo'n wet eens zou zijn maar als u ondanks waarschuwingen maar met zo'n petje op uw hoofd blijft lopen komt er een moment dat de rechter zegt: dan moet u het nu maar voelen."

"De contacten die ik leg zijn zeer gevarieerd", lichtte de maatschappelijk werker toe. "Relaties met mensen die wat jonger zijn dan zestien jaar horen daarbij. Ik kan ze niet ontlopen".

Het hof hoorde in deze zaak op verzoek van de verdediging twee getuigen deskundigen. De geneeskundig inspecteur volksgezondheid F. Wafelbakker bevestigde dat in het huidige cultuurpatroon volwassenen hebben bepaald dat seksualiteit van en met kinderen onbehoorlijk is. Die opvatting groeide volgens hem na 1750 en hing samen met verburgerlijking van de maatschappij. De raadsman in deze zaak, mr. W. Rotten, zei ook een geheel onvoorwaardelijke vrijheidsstraf uit den boze te vinden. Hij bepleitte het opleggen van een symbolische boete. Daarbij zou hij het op prijs stellen als het hof naast de standaardmotivering daaraan een aparte overweging zal wijden. Het hof wijst op 17 mei arrest.

Een volle publieke tribune applaudisseerde na afloop. Vervolgens trok een groep naar het Ministerie van Justitie om een petitie aan te bieden.

- - - - -

DE UITEINDELIJKE UITSPRAAK: Het arrest op 17 mei luidde: één maand voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaar, plus een geldboete van f 500,-.

Leeuwarder Courant, vrijdag 12 mei '78

IS EEN KIND A-SEKSUEEL ?

Naar aanleiding van een op 3 mei j.l. gehouden demonstratie van pedofielen voor het Haagse Paleis van Justitie tegen de artikelen aangaande pedofilie in het Wetboek van Strafrecht (art. 244 t.m. 249), zegt de heer E. Evenhuis in zijn hoofdredactioneel artikel in de Leeuwarder Courant van 3 mei j.l., dat het streven naar ~~akseptatie~~ en emancipatie van pedofiele relaties een overtrokken zaak is. De relaties zullen niet vaak van dwangrelaties verschillen, aldus de schrijver. Dat het hiet gaat om een sterk verouderde wet (1886), ontstaan in het Victoriaanse tijdperk, schijnt hem niet te deren. Dat bovendien gebleken is dat de uitvoering van de betreffende wetsartikelen maar al te zeer agressie in de maatschappij bevorderen en trauma's bij de betrokken kinderen teweeg kunnen brengen, lijkt hij van geen belang te vinden.

Ook gaat hij kennelijk voorbij aan het feit dat in een pedofiele relatie (waarbij onder relatie moet worden verstaan een voortdurend contact op basis van vrijwilligheid) de gevoelens van ~~het kind~~ in hoge mate worden gerespekteerd, terwijl men dit niet kan zeggen van de wetshandhavers (i.c. de politie), getuige de wijze waarop op grond van de huidige wetsartikelen kinderen op de politieburo's worden verhoord. Maar al te vaak worden kinderen hierbij verklaringen in de mond gelegd. Het kind vindt het politieburo "eng", wil er graag vandaan, en als ~~gesuggereerd~~ wordt dat dit snel kan gebeuren als het meewerkt is het daartoe maar al te graag bereid, zonder dat het de konsekwenties kan overzien, zelfs zonder dat het van eventuele konsekwenties weet heeft.

Wat betreft de wetsmatige bescherming van het kind, mag men zich afvragen in hoeverre de huidige wet beschermt en schade toebrengt. De wet is er om te beschermen, maar ogenblikkelijk dient men zich af te vragen in hoeverre door hantering van de wet en de daaruit voortvloeiende negatieve reacties van naaste omgeving en politie schade wordt toegebracht. De strafbaarstelling heeft voor het kind vooral versterking van het gevoel van geheimzinnigheid te gevolge. Zeker is, dat de wet niet meer schade moet veroorzaken dan zij dient te voorkomen.

Aangetekend zij hierbij, dat de pedofiel zeker ook het kind wenst te beschermen, vooral door diè artikelen in de wet, die handelen over het tegen iemands zin hebben of doen hebben van seksuele kontakten (bv. eksploitatie van jonge kinderen). Het enige waarnaar men streeft, is een rechtvaardiger en meer in deze tijd passende wetgeving, waarbij vooral de leeftijdsbepalingen geschrapt dienen te worden en ruimte geboden moet worden voor relatievorming, ook in dit door taboes omgeven en omstreden gebied van de pedofilie, op basis van vrijwilligheid.

Als men moet ervaren, dat een groepering als de Hells Angels in hun gesubsidieerde (!) hoofdkwartier aan de Wenckebachweg te Amsterdam een meisje mishandelt en daarna en masse verkracht, vraagt men zich af of wellicht voor een geweldloze strijd als die van de pedofielen voor een humanere en modernere wet t.a.v. pedofilie niet tòch meer begrip moet worden opgebracht dan de heer Evenhuis deed. Resumerend zal men beter doen in situaties pedofilie betreffende uit te gaan van de vraag hoe het kind de situatie zelf ervaart, waarna vooral het standpunt van de ouders ten opzichte van seksualiteit zeer belangrijk is. Het lijkt verstandig bij spanningen in een dergelijke situatie te komen tot een gesprek met de oudere partner en niet in de eerste plaats naar de politie te lopen. Een oplossing op basis van menselijkheid en begrip is boven alles te prefereren.

Leeuwarden.

NVIH-COC, afd. Friesland
Werkgroep Publiciteit.

ONTMOETING MET DE ZEDENPOLITIE — VERVOLG

COMMENTAAR BIJ HET VERSLAG VAN DE ONTMOETING MET DE LEIDSE ZEDENPOLITIE
zoals weergegeven in NIKS no. 9 van jan./febr. 1978.

door Ben Füss
en Rob Veenhoven

1. Het onderwerp en hoe je daar treurig van kunt worden.

Hoofdvraagstelling van onze kant was het volgende: het is duidelijk dat het overgrote deel van wat volgens de wet ontucht is door de politie niet vervolgd wordt; vanuit welke criteria maakt de politie er wél werk van? Hun eerste antwoord is: de wet wordt door ons redelijk toegepast; wanneer we ingrijpen is daar echt wel reden voor.

Hiermee wordt niet alleen gezegd dat er een dark number van delikten is - de politie komt slechts een selectie van 'crisisgevallen' aan de weet - maar tevens dat er in een aantal gevallen dat er wel delicten in de zin der wet aan het daglicht treden door de politie van vervolging wordt afgezien. Het verslag geeft weer wat er zoal gezegd is na dat eerste geruststellende antwoord. In het kort komt het op het volgende neer.

Het ingrijpen van de politie stoelt op vier poten: 1. de letter van de wet; 2. het verzoek tot vervolging over te gaan; 3. de onderzoekbaarheid van het geval, en 4. het politieoordeel over de redelijkheid ervan. Ideeën van de ambtenaar bij zijn/haar redelijk oordeel spelen dus hun rol. We onderzoeken: 1. ideeën over de zin van de strafwetsartikelen, de wetgeving; 2. over sexualiteit en verlangens van jongeren; 3. ideeën over het functioneren van de politie.

Het verslag is vanuit onze interesse geschreven. We hebben tenzij anders vermeld vooral de gedachtengang van de twee ambtenaren weergegeven zoals die in het gesprek naar voren kwam. Het is bij voorbeeld uitsluitend de mening van onze gesprekpartners dat 'onze ergste vermoedens niet bevestigd hoeven te worden' en 'dat er echt alleen bij een klacht tot vervolging wordt overgegaan', opmerkingen die in het verslag overigens ruimschoots gerelativeerd worden zoniet tegengesproken. Mede om te bevorderen dat het verslag door de politie zou worden ondertekend is de woordkeus menigmaal ingehouden. Zo kan 'inzicht in de aanwezigheid van sexuele verlangens bij jongeren' ook gelezen worden als 'de mening dat die verlangens er niet zijn'. Het gesprek zelf was ook ingehouden. We hadden bepaald wel scherper door kunnen vragen over bijvoorbeeld het doorspelen van informatie; maar niet alleen had het gesprek daardoor kunnen stokken, ook zou een directer weergeven van wat in feite gezegd is en van wat wij begrepen hebben mogelijk de instemming met het verslag als geheel in gevaar hebben gebracht.

Er is dus niet gedebatteerd over standpunten. Ze zijn ook niet gewijzigd. Je praatte tegen een muur, weliswaar met een vriendelijk bloemetje beplakt, maar niet te doorbreken of te verplaatsen. Geef dan maar Roest eerder nog dan Brand die slechts per ongeluk liet blijken welke opvatting ze had. Roest liet duidelijk merken dat hij niet gelooft in sexuele verlangens van 13-jarigen. Dit vooral wanneer zij voorbeelden geven van ingrijpen door de politie waarmee ze ons menen te kunnen overtuigen van hun goede bedoelingen en van hun redelijkheid. We menen stellig dat het niet

allemaal hufters zijn, die agenten, maar inzichten, bevoegdheden en hiërarchie zorgen er wel voor dat ze het op de nodige momenten worden. Blijf maar eens rustig bij dit denkbeeld. Vooral Rob die tijdens het gesprek dieper doervroeg over hun opvattingen over de wet, werd er uiteindelijk diep treurig van. Voldoende is reeds te constateren hoeveel macht deze ambtenaren hebben, hoe zij, gecontroleerd door zichzelf, een zee van ruimte binnen de wet hebben en ten slotte, welke eenvoudige ideeën zij hebben over sexualiteit, de juistheid van de wet en de redelijkheid van hun eigen organisatie.

2. Enkele kanten van het politieoptreden.

Het verschijnen van de politie slechts bij crisisgevallen kan het beeld oproepen van de bemiddelende rustige ambtenaar die burens die klagen over geluidsoverlast weer tot elkaar brengt en de zaak in der minne doet schikken. Bij zedenzaken lijkt er veleer sprake te zijn van enerzijds onhandigheidsgevallen (exhibitionisten die zich laten betrappen) en anderzijds van aangifte van sex tussen volwassenen en kinderen. We hebben helemaal niet de indruk dat deze zaken in der minne geschikt worden. Gebeurde dat maar. Ook lijken ouders die ruzie hebben met hun 15-jarige kinderen weinig toe te hoeven geven zoals bij een schikking voor de hand ligt. In tegendeel, er is melding gemaakt van gevallen waarin ouders het allemaal wel aanzagen terwijl de politie hen meende te moeten aanzetten tot harder optreden tegen hun kinderen.

Het pedofilie-rapport van het Nationaal Centrum voor Geestelijke Volksgezondheid (maart 1977) beveelt aan tijdens de opleiding de opvattingen van de toekomstige agenten te expliciteren inzake sex, jeugd en strafvervolgung; zo zou hen inderdaad duidelijker kunnen worden dat vervolging voornamelijk schade aanbrengt die er nog niet was. Maar ook een redelijke toepassing van de wet door een ervaren, geschoolde en onderscheidende rechercheur heeft slechts zoveel kans als diens superieur er ruimte aan geeft. Onder het motto wet-is-wet kan dan hardhandige vervolging geëist worden ook al is de winst aan bewijsstukken nog zo gering.

Hetzelfde rapport beveelt aan nooit kinderen te verhoren. Dit is gebaseerd op het idee dat het nooit gewenst kan zijn kinderen het sexuele in verband te leren brengen met politie en justitie, hetgeen bij verhoor op indrukwekkende wijze onvermijdelijk wordt. Ook een lief verhoor in verband met een geval van sex doet daar niets aan af.

Het wereldbeeld van deze ambtenaren is die uit een jongensboek. Zij zijn eigenlijk dienstverleners, eigentijds. De wet is wel streng, maar zij interpreteren dat natuurlijk in de geest van de tijd. In de moderne tijd verandert er tenslotte wel iets. Zij hebben daar begrip van, met name ook voor de eigen inzichten van de ouders, tenzij die niet juist - verknipt of zo - zijn en te ver gaan. En wanneer dat is bepalen zij als politie. Dat kan ook wel omdat het zo duidelijk ligt: als een kind iets sexueels heeft met een oudere bijvoorbeeld, dat zou een kind uit zichzelf nooit doen. De politie neemt dan dwang waar en ouders die zo iets toestaan zouden er door de voogdijraad toe gedwongen moeten worden dit te verbieden. De politie treedt als dienstverlener natuurlijk niet en nooit hard op. Er gebeurt wel eens iets, maar dat is omdat het nodig is; daar kan men dus niet over vallen.

Het hoeft geen verbazing te wekken dat de twee politiebeambten de wet niet hard vinden. Toegegeven werd de mogelijkheid voor de burger misbruik van de wet te maken als men die letterlijk toepast. De politie tracht dit te voorkomen door de betrokkenen tot rede te brengen. Niet beseft wordt, dat zijzelf als het om pedofilie gaat bij de toepassing van de wet ditzelfde misbruik maken. De grote rest van delicten wordt door de ambtenaren niet gezien als iets wat ze nou op verzoek zouden willen vervolgen. Maar pedofiele contacten zijn dat eerder omdat men daarbij ergerlijke dwang veronderstelt zeker wanneer het leeftijdsverschil wat oploopt. Dus hun eigentijdse toepassing van de wet betekent alleen maar dat ze optreden naar hun eigen wet, die natuurlijk eigentijds is. Niet gehinderd door enige kennis stemmen ze in met de veroordeling van een leuke verhouding zoals in het recente geval van die groepsleider die voor de hoge raad nog veroordeeld werd: het ging tenslotte over iets met 13-14-jarigen.

Zulk een harde wet betekent ondertussen wel dat elke gek (of angstige ouder) met geld of met rechtskennis middels wet-is-wet tegen iemand van wie men iets weet vervolging kan laten instellen. Geruisloos, zonder discussie, en zelfs tegen de zin van de betrokken politieambtenaar. Een bruikbaar middel tegen de echtgenoot bij scheiding en kindertoewijzing, tegen de collega-onderwijzer, tegen de minder onderdanige groepsleider.

Het doet denken aan de afdeling Bijzondere Wetten van de politie. Ongeveer alle cafees zijn brandgevaarlijk. Maar als er dan in dat ene cafee hasj gerookt wordt (voorheen: een condoomautomaat kwam te hangen) moet de zaak dicht wegens onvoldoende brandveiligheid.

3. De politie als wetgever.

Op de conferentie van maart 1977, pedofilie en samenleving, is door Kalma betoogd dat de politie bij de vervolging slechts een uitvoerende taak heeft. Echter, doordat de wet zo ruim is en door de praktijk slechts een fractie te vervolgen van alles wat lust opwekt in de omgang met jongeren, is het apparaat wat de gevallen voor vervolging aandraagt eigenlijk wetgever geworden.

Temeer waar we ook Kalma's opmerking aantekenen dat het politiebeleid inzake het aantrekken van personeel ondoorzichtig is (het afstoten wordt gaandeweg wel duidelijk) maar een voorkeur voor liberaal-christelijke althans niet-linkse gelederen lijkt in te houden, weegt zwaar zijn opmerking dat de ambtenaar een verbaal in dusdanige termen kan vervatten dat een sepot niet meer waarschijnlijk is.

Het zo selectief ingrijpen door justitie betekent dat een massale verontrusting over de letter van de wet achterwege blijft. Maar het betekent ook willekeur tegenover de individuele burger wanneer de politieambtenaar de ruimte heeft naar eigen maatstaven wel of niet in te grijpen en desgewenst met zeker succes voor vervolging voor te dragen.

Een en ander moet een gruwel zijn voor wie de scheiding van wetgevende, rechterlijke en uitvoerende macht op prijs stelt. Waar blijft de norm dat elke burger en elke overtreding voor de wet gelijk is, dat strafwetsartikelen consequent toepasbaar moeten zijn en niet slechts in een toevallig geval. Het hoofd van de Leidse zedenpolitie lijkt niet bekend met deze ideeën. Zij is geheel tevreden met haar macht te bepalen wat vervolging verdient. Gevallen komen haar ter ore via klachten en surveillance. Tenslotte geeft ze ook nog toe dat het beleid via haar

superieuren bepaald wordt en eventueel voor haar idee onredelijk zou kunnen worden, verscherpt of versoepeld. Haar tevredenheid zou op de politieschool toch wel een nuancering hebben mogen krijgen, een rimpeltje.

4. Verscherping van het vervolgingsbeleid.

De laatste jaren is onder het motto 'wet is wet en wij moeten nu eenmaal de wet handhaven' vanuit het openbaar ministerie actie ondernomen inzake de zeden, rond abortus en rond porno. De actie was een onwaarschijnlijk geachte verscherping van de beperkte vervolgingspraktijk.

Rond een onderwerp als abortus weet het parlement attent te reageren zodat er een politiek stokje voor gestoken kan worden. Inzake sex tussen jongeren en ouderen ligt dat niet voor de hand. Men moet dat leren verkopen als parlementariër.

Te overwegen valt dat justitie alle bevoegdheid heeft om veel uitgebreider en actiever in te grijpen; huiszoeking, in verzekeringstelling, verhoor. Voor men dit geruisloos mogelijke en wettelijk verantwoorde werk kan stoppen, is er veel leed toegebracht. Ook kritische gedachten binnen de politie kunnen daar weinig tegen uitrichten. Afgezien van het vermoeden dat die krachten voortdurend op de wip zitten, laat het zich raden dat zij het extra moeilijk krijgen wanneer zij binnen de politie begrip vragen voor onze klachten, zeker wanneer die niet keihard zijn.

Een ruime wet speelt aldus in de kaart van de reactionairen die zonder wetswijziging tot een verscherping van het beleid kunnen aanzetten.

5. Emancipatie in een land van tevredenheid.

Het eerzame beeld dat deze politieambtenaren van hun werk hebben zal wel overeenstemmen met het beeld dat de overgrote meerderheid der nederlandse goedontwikkelde sociaaldemocratische burgers zal hebben. De rechtsstaat dus.

Wanneer men deze indruk verbindt met het verschijnsel dat groepen als homo's (die voortdurend onder de beschuldiging van aanstoot geven leven), pedo's, zigeuners, kruimeldieven, gekken, krakers, stakers, linkse betogers en weglopende kinderen onder repressie leven en dat de politie daar een uitvoerende rol in speelt, kan men zich misschien een beeld vormen van wat het betekent de repressieve tolerantie als tegenstander te hebben. De combinatie van een conservatief politiebestand en openbaar ministerie, een wet die alle ruimte laat, plus nog een parlementaire controle die niet in kleine getallen van slachtoffers geïnteresseerd is, maakt het mogelijk dat talloze enkelingen die 'te gek doen', 'niet te handhaven zijn' of groepen die 'een gevaar zijn voor de openbare orde' gewoon wettelijk gepakt en geëlimineerd worden. Zo wordt niet eens zozeer door de wet als wel door het optreden van het openbaar ministerie een beeld geschapen van wat voor soort gedrag heel erg is en van wat voor soort mensen de wet overtreden. Dit is een ondoorzichtige en naar willekeur riekende rechtsvorming die zijn uitwerking op de burger niet mist.

Het strenge optreden tegen jaarlijks een paar honderd ontuchtplegers met jongeren heeft een schrikeffect op de zeer grote groepen in de bevolking die bewust onderkennen lust te beleven in de omgang met jongeren. Deze niet vervolgd beleven een zekere repressie en deze repressie wordt ook zeer frustrerend overgedragen aan massa's kinderen. Denk aan de massa's vrijmoedige ouders, onderwijzers, groepsleiders. In het Justitiedossier van het COC kan men overigens lezen dat binnen de top van het ministerie van justitie een dergelijk schrik- of preventie-effect van een strenge wet als juist gezien wordt. Het mag aldus geen verbazing wekken dat aldus jaar in jaar uit de indruk levend blijft dat zelfs zij die zich

er bewust van zijn homofiele contacten op prijs te stellen (wat niet meer rechtstreeks strafbaar is) iets als 'slechts een minderheid' vormen. Dit terwijl er een actie als tegen de neutronenbom mee op de been zou zijn te brengen.

Een typisch effect van deze repressie is niet alleen dat aldus het publiek meent dat er sprake is van een kleine zozijnde groep, maar ook dat de zozijnde enkelingen - soms verbonden in zozijnde groepen - dit beeld van zichzelf krijgen. Dit werkt ontmoediging in de hand aan de kant van de onderdrukten en niet-betrokkenheid aan de kant van de rest van de bevolking. Maar niet-betrokkenheid van de rest van de bevolking wil nog niet zeggen dat de repressieve wet hen niet deert of 'verminkt'. Ieder die met kinderen omgaat en ieder die dit doet op een spontane niet-afstandelijke manier kan bij zichzelf een rem zoniet een spastische reactie onderkennen op aanhalige momenten van kindlief. Als dit optrad in de omgang met de echtvriend(in) zou men een therapeut raadplegen! In verband met de omgang met kinderen echter en evengoed in de aanraking van sexegenoten weet men zich op een onveilig gebied. Er wordt naar je gekeken en zou je niet gerekend kunnen worden tot die mensen die zó zijn? En hoe die mensen zijn wordt door justitie en door de populaire pers in stinkende geuren en kleuren beschreven. Dit zal het wel gemakkelijker maken je eigen - schrale - leven te kunnen zien als natuurlijk en optimaal. Men heeft een gevoel van te leven in een tolerant land wat bijvoorbeeld sex betreft.

Repressie wordt niet alleen ontketend door de dreiging van een strafwet die slechts zo'n 300 veroordelingen per jaar oplevert. Ook de nalatigheid van de politie geeft repressie: welke twee mannen weten zich door de politie beschermd tegen agressie wanneer zij gearmd op straat willen lopen? Daarom doen ze maar 'normaal'.

Ook binnen de politie ontmoeten we de repressie. De zaak ligt aanzienlijk ingewikkelder dan eenvoudig justitie tegen burger. Het is ook openbaar ministerie tegen politie; en dan commissaris tegenover lagere functionarissen enz. Er zijn binnen het ambtenarenbestand reglementen die spreken over de benodigde zorgvuldigheid van optreden. Op dit punt werd Kalma berispt. Met hoeveel meer reden zou de hoofdcommissaris van politie te Rotterdam op dit punt berispt mogen worden. En wat te denken van de belabberde leiding en de fascistische taal van de politietop te Groningen, zoals beschreven in Vrij Nederland van 25 maart 1978? Ook hier wordt voldoende duidelijk wat een hiërarchische structuur aankan met 'redelijke' reglementen: selectief worden enkelingen reglementair geëlimineerd.

Men kan zich afvragen wat hiertegen te doen. Bij een zo selectief toepassen van reglementen zou men er aan kunnen denken dan maar een aanklacht in te dienen tegen hen die daarvoor meer in aanmerking lijken te komen. Zou het helpen als men dit instrument van behoudend Nederland ook eens hanteert? Als laag de wet - die voor ieder gelijk is - eens op hoog toepast, links op rechts? Behoudend Nederland zal dan de noodzaak van die rekkelijke wetgeving wel gaan betwijfelen.

Emancipatiebewegingen lijken er heden op te mikken de ruimte uit de repressieve wetten te halen. Het probleem is daarvoor een voldoende brede en politiek interessante beweging op de been te brengen. Het collectief dat strijdt tegen de invoering van de nieuwe wet rond de opname in psychiatrische ziekenhuizen tracht de nederlandse burger te interesseren met de boodschap: wat duizenden overkwam - het rechteloos weggeborgen en 'behandeld' worden - kan ieder gebeuren. Welke kans heeft deze boodschap in een land waar iedereen meent dat alleen mensen waaraan iets los zit dit risico lopen? 'Tegen zulke mensen moeten we ons beschermen!'

Nu treffen we in die inrichtingen vooral mensen aan die problemen kregen op hun werk; vrouwen die problemen kregen in hun huwelijk of gezin; jonge mensen die in conflict lagen met hun ouders, eenzaam zijn en weinig toekomst zien; en mensen die bij zichzelf kwalijke verlangens waarnamen die ze afkeuren. Toch zijn dit situaties waarin vrijwel ieder in de knel kan komen.

In verband met een terugdringen van het vervolgingsbeleid inzake abortus lijkt het een belangrijke actie te zijn geweest dat honderden bekende vrouwen openlijk 'bekenden' dit misdrijf te hebben meegemaakt. De onmogelijkheid hiertegen vervolging te ondernemen betekent een openlijke uitholling van de wet. En tevens betekent het een aanmoediging voor andere vrouwen. Het effect is op z'n sterkst wanneer al die vrouwen middels een zorgvuldige procedure het openbaar ministerie zouden dwingen hun zaak te behandelen. Mogelijk levert dit evenzovele septs op inzake abortus, in geval van ontucht met minderjarigen zou het wel eens moeilijker kunnen liggen de aangifte te seponeren.

Kindervrienden zouden samen met ouders, opvoeders, onderwijzers en andere voogden die vrijheid in de opvoeding van hun kinderen wensen een front kunnen vormen. De SEKSTANT van april 1978 signaleert niet ten onrechte dat zulke lijnen te verbinden zijn. Er zou grote druk op de wetgevende instantie kunnen worden uitgeoefend wanneer er een stiptheidsactie kwam van 'delinkwenten'. Ouders vooral die zelf in bad en in bed 'ontucht plëgen' met hun kinderen die hun van harte 'gelegenheid geven' met leeftijdgenoten of met ouderen. De druk zou ontstaan wanneer zij door stringente aangifte van zichzelf de politie zou dwingen de letter van de wet - sexuele prikkels in het contact - uit te voeren.

6. Conclusie.

Hoewel menig een huiverig zal zijn z'n nek uit te steken moet het toch ook aanspreken zonder al te veel kleerscheuren - gezamenlijk en gelijktijdig - een hoeksteen van de repressie te kunnen wegbikken. Typisch een actie die te organiseren is.

Er zou een oproep in SEKSTANT te plaatsen zijn in de trant van: zijn er ouders, voogden, onderwijzers, groepsleiders, die onderkennen in de omgang met kinderen lust en enige of veel sexuele opwinding te ervaren, of ze er nou iets van laten merken of niet; remt hen dat in het contact of niet; merken ze iets van interesse van de kinderen of het kind voor zulke reacties, enz.

Er zou aldus een rapport te maken zijn in de stijl van '... en me vriendje houdt van mij' nog voor men zou trachten over te gaan tot een handtekeningactie.

Leiden, april 1978.

NIEUWS VAN NIKS

door Alfred Aubry

Stadsgerechten van A. Moonen heb ik opgepakt en weer neergelegd. Ik ben geen liefhebber van faecaliën. Volgens Aad Nuis in de Haagse Post van 1 april gaat het ook over sex met jongetjes.

Aan de Universiteit van Amsterdam is een werkgroep homostudies opgericht. Er wordt al het een en ander op dit gebied gedaan in Nederland. In Leiden is drs. Boon bezig met een proefschrift over de vervolging van homoseksuelen in de achttiende eeuw. In Amsterdam bestudeert criminoloog V.A. van Salden de gevolgen van het voormalige artikel 248bis uit het Wetboek van Strafrecht, dat sexuele omgang met minderjarigen van hetzelfde geslacht strafbaar stelde en in Utrecht werkt socioloog Rob Tielman aan een proefschrift over de emancipatie van de homoseksuelen in de twintigste eeuw. Nog onbekend is of de Landelijke Werkgroep Pedofilie een enveloppe met documentatie zal zenden aan Annemarie Grewel, Maagdenhuis kamer 1, Spui 21, met op de enveloppe de vermelding "persoonlijk".

Vrij Nederland geeft in het boeknummer van 1 april 1978 een verslag over Angus Wilson's The Strange Ride of Rudyard Kipling. Doeschka Meijsing zegt over Jungle Book en Kim: "Aan zowel Mowgli als Kim is alle viriliteit vreemd. Eerder zit aan beide jongens een onmiskenbaar erotisch aspect in de zin van een jongensliefde in een omgeving waar zulks nog niet bedorven is door maatschappelijke conventies."

Revolt verzet zich tegen pedofiele discriminatie. Dit Zweeds blad voor homofielen geeft in de (Engelse) samenvatting van het vierde nummer uit 1978 de volgende beschrijvingen:

"Page 2: Nej till Klicheerna! Neen tegen stereotiepen. De Deense dichter en pedofiel Dan Turéll zingt de lof van de pedofielen.

"Page 6: De ungas rätt att bli älskade." Het recht van de jongeren om bemind te worden. Uittreksels van een rede die de Nederlandse MP E. Brongersma in Engeland gehouden heeft.

"Page 7: Familjens lustgård och det sexuella äpplet! Familieparadijs en de sexuele appel. De uitgever Gerard Hannon van de Canadian Body Politic geeft zijn opinie over de vraag waarom de huidige samenleving bang is voor sexualiteit.

"Page 9: Kärlek är kärlek även när man älskar barn". Liefde is liefde ook al hou je van kinderen. Tom Faret van de Noorse pedofielengroep geeft zijn ervaringen.

"Page 10: Vän till familjen! Een kort verhaal door de Engelse auteur Peter ~~Robins~~ over een jongen die de liefde en de hypocrisie van de volwassenen ontmoet.

O'lijf aan de Groothertoginnelaan in Den Haag heeft binnen haar muren gehad op 12 april 1978 de adviserend psycholoog van de reklassering. Dit ter beantwoording van vragen van de Werkgroepsleden pedofilie.

Op 10 mei zal te zelfder plaatse een thema-avond worden gehouden voor ouders en opvoeders met als omschrijving: "Hoeveel erotische (seksuele) vrijheid en zelfstandigheid kunnen (en durven) wij aan het (ons) kind (te) geven en/of toestaan? Recht op eigen leven voor ouder en kind, kan dat?" De redactie van Vraagbaak (maandelijks informatie- en discussieblad van de afdeling Den Haag van NVSH en NVIH-COC) van april 1978 raadt verder aan het aprilnummer van Sekstant en het artikel in de Haagse Post voor het standpunt ener moeder. H. Boselie zal de avond inleiden en begeleiden.

Ionesco. In een "Letter from Paris" schrijft Walter Schwarz in The Guardian van maandag 17 april 1978 over Eva Ionesco, dochter van de fotografe Irina Ionesco. Sinds ze vier jaar oud was (ze is nu veertien) poseerde Eva gekleed of ontkleed voor haar moeder en dat in houdingen en uitdossingen en in decors die niet altijd een onschuldig kindzijn suggereren. Eva is het middelpunt van het laatste Ionesco-album, Templeaux Miroirs, dat in wijde kring bekendheid heeft gekregen en een speciale tentoonstelling kreeg in de elegante FNAC-boekwinkel. Verder heeft het boek een serieuze bespreking gekregen in Le Monde, waarin wordt meegedeeld dat kleine Eva zo volkomen zichzelf is dat Shirley Temple er obsceen naast is. Maar, zo vervolgt Schwarz: het album is toch maar soft porno. Eva zelf zegt dat het geen porno is: het hangt er vanaf wie ernaar kijkt.

Schwarz: vraagt zich af: Na de vrouwenbevrijding ook een kinderbevrijding? "Daar wordt aan gewerkt. De libertijze krant Liberation, die in het kielzog van 1968 een manifest voor kinderrechten publiceerde, heeft al een campagne gevoerd voor een breder aanvaarding van pedofilie." In Nederland heeft Joop Wilhelmus een voorwoord geschreven bij het fotoboekje Eva - portrait of a lolita-star I - Ionesco.

Een ogenblik heeft het erop geleden dat de Child Porno Bill in Engeland niet verder zou komen. Op vrijdag 14 april 1978 werd het wetsvoorstel van de Tory Mr. Cyril Townsend opgehouden door de Labourman uit de linker-vleugel Mr. Ian Mikardo, omdat deze een bepaalde wet van labour over de rechten van de Trade Unions (vakbonden) wilde bevorderen. In de week van 16-22 april 1978 is deze blokkade opgeheven en de wet kan zijn weg vervolgen. Hoewel ik geen voorstander ben van kindermisbruik of kindergebruik voor commerciële doeleinden, heb ik aan de andere kant grote bezwaren tegen de wijze waarop deze wet met hysterische reacties en overdreven voorstelling van zaken is "gemaakt". De anders zo bezadigde Times heeft hierbij beslist geen betere rol gespeeld dan welke andere sensatiekrant dan ook.

Kri, het maandblad voor reclassering, heeft in april 1978 de Nederlandse pers in beroering weten te brengen over "biologische kenmerken" van delinquenten door de in Leiden nieuw aan te stellen hoogleraar dr. W. Buikhuisen. Het onderzoek van pedofielen zal hier hopelijk in afzienbare tijd buiten vallen. Van pedofielen in gevangenschap kan men hoogstens de "hospitaliseringsgevolgen" meten van een onderdrukt bestaan. Maar stel nou eens dat blijkt dat pedofilie aangeboren is? Wat dan? Niks! Pedofielen zijn en blijven pedofielen, waar het dan ook vandaan komt. En dan óók nog: pedofielen zijn alleen maar pedofielen omdat onze maatschappij dat wil.

Van kleine man tot Jan modaal heette de tentoonstelling over de ontwikkeling van reclame, gehouden in Arti et Amicitiae te Amsterdam door het vijftigjarige Genootschap voor Reclame. Op 26 april 1978 schrijft NRC-Handelsblad hier onder meer over: "en de blote kleuters in een schoenenadvertentie veranderen in naam van het fatsoen opeens in speelgoedbeestjes om aan de maatstaven van een minder lichtzinnig blad te voldoen." Voor de kroniek zij aangetekend: de hiervoor genoemde schoenenreclame verscheen in november 1974 in Margriet en lokte prompt reactie van een lezeres uit op 22 november. De redactie stemde ermee in: "ook wij vinden die drie naakte meisjes onfunctioneel, 'onnodig' als u wilt." Wie zegt dat dat in 1974 nog mogelijk was, maar vandaag niet meer, verwijzen we naar de tien blote kleuters in Margriet van 7 augustus en 11 september 1976. Wie wil nagaan hoe het ze verder verging kan terecht in bijvoorbeeld het nummer van 11 maart 1977, waar nu 9 kleuters de Biologische Bontkracht aanprijzen in onderbroekje.

Gluren in het donker heette het homofiel filmfestival dat in Nijmegen, Maastricht en Amsterdam in april 1978 is gehouden. In Maastricht waren ook de pedofielen aanwezig. Op 28 april 1978 meldt het Parool: "De pedofilie komt op dit festival onder andere aan de orde door een aantal films van Michel Astère Dhendt".

In de Haagse Post van 22 april 1978 heeft Dick Melenaar het moeilijk met pedofilie. In idem van 6 mei 1978 wijst J.A.S. Joustra deze bezwaren met klem van de hand.

146

edit foto

HET IS GEEN
LEVEN
MET ARTIKEL
TWEETWEE -
VIER -
ZEVEN

SYVEL

KINDERFOTOGRAFIE

